

Rostislav Iščenko: Pobaltí výměnou za válku

- editor007 | 17. června 2024

SVĚT: USA si uvědomují, že zvyšováním sázek v boji s Ruskem riskují srážku s jadernou katastrofou, ale nemají jinou hru a doufají, že pokud se dokonce stane nenapravitelné, omezí se to na evropský kontinent. A mají k tomu důvod.

Dokonce i ti nejzavilejší jaderní jestřábi, kteří jsou přítomni v ruském informačním poli, navrhnou provést pouze plnohodnotný jaderný úder na Evropu, srovnat se zemí její (a americké, jež jsou na kontinentu) ozbrojené síly a zničit evropskou ekonomiku.

Zastánci tohoto přístupu si správně všimají, že jediný demonstrační úder (jedním nábojem na jeden cíl) nedosáhne patřičného účinku, ale vyvolá odpověď Západu (ne nutně nukleární, ale určitě silný); pokud jde o hodnocení našich akcí zbytkem světa, tak zvýšením množství použité jaderné munice se rozhodně nezhorší, protože pokud bude dosaženo patřičného politického efektu, málokdo bude riskovat, že by kritizoval vítěze.

Na tomto potěšení je však jeden slabý článek, ale tak důležitý, že zcela zničí veškerou logiku uvažování. Připomínám, že zastánci masivního jaderného úderu na Evropu poukazují na to, že polovičatá opatření nebudou mít za následek efekt, musí se bít tak, aby to bylo pro nepřítele citelné. Je to správně, ale tím, že pokryjeme Evropu jadernou municí, nezpůsobíme USA prakticky žádné škody. Ano, americké jednotky umístěné na kontinentu utrpí ztráty, i když nemusí být zcela zničeny. Ano, USA přijdou o sklady, letiště, vojenskou a průmyslovou sílu spojenců.

Takže hlavní myšlenka, která činí tuto válku pro USA přijatelnou, spočívá v tom, že shořet může všechno, ale americké území by nemělo být válkou zasaženo. Tato myšlenka není nijak vyvrácena úderem na Evropu. Naopak, Rusko přijde o část svého strategického potenciálu, který bude muset obnovovat v podmínkách konfrontace s USA, které mají možnost v každém okamžiku, který budou považovat za vhodný, s cílem dalšího snížení ruského jaderného potenciálu, zaútočit na území Ruska, ať už jadernými zbraněmi, či konvenčními vysoce přesnými.

Jaderní jestřábi si z nějakého důvodu myslí, že Evropu lze vyřadit ze hry pouze taktickými jadernými hlavicemi, aniž by si vůbec uvědomili, že taktické jaderné zbraně jsou zbraní bojiště, jeho ničivá síla nestačí k tomu, aby jeden úder knokautoval celý kontinent. Navíc i za SSSR, na Francii, Německo, Velkou Británii atd. zamířené rakety středního doletu byly součástí strategických raketových vojsk a co do kapacity a počtu svých hlavic byly zcela srovnatelné s mezikontinentálními, i když byly součástí strategických jaderných sil.

To znamená, že knokautující úder proti Evropě je možný pouze v rámci plnohodnotného strategického jaderného útoku. Ale plánování, byť preventivního, byť protiraketového strategického jaderného úderu nedává smysl, pokud nezahrnuje území USA. Tehdy se ukáže, že všude na světě je jaderná válka, ale USA jsou "v domečku". Pokud dojde k preventivnímu úderu i na území USA, rozplyne se celá myšlenka masivního zastrasování, kdy osud Evropy musí ponechat USA až nakonec a přimět je k hledání míru.

To znamená, že ať si naši jestřábi chtějí pohrát na jaderné vydírání, dopadne to stejně špatně jako u Američanů v 80. letech minulého století, kdy rozvíjeli teorii omezené jaderné války. Všechny jejich krásné myšlenky se rozbíjely o jednu otázku: "Kdo vám řekl, že odpověď SSSR bude také omezená?" Na tuto otázku nebyla odpověď ani tehdy, není ani nyní.

Nejúčinnější jaderný útok může být pouze tehdy, pokud je plnohodnotný. Zatímco se nepřítel rozhoduje, zda je to chyba počítače nebo válka, zatímco se vůbec rozhoduje, zatímco probíhá povel k odvetnému úderu, může již část raket dosáhnout cíle, což oslabuje možnou odpověď. Čím více bojových bloků dosáhne cíle, tím menší je šance, že si nepřítel zachová schopnost promyšleného odporu. Minimalizace odvetného úderu na svém území však dává šanci na přijatelnou míru vlastních ztrát.

Američané, kteří dlouho hráli na omezenou jadernou válku a odzbrojující úder proti nepřátelským jaderným silám konvenčními prostředky, po desetiletích trýznivých úvah dospěli k jednoznačnému závěru: omezená jaderná válka může být vedena pouze proti nejadernému nepříteli nebo nepříteli, který nedisponuje dostatečným množstvím a/nebo potřebným dostřelem. Při konfrontaci s jadernou velmocí je třeba naplánovat první neočekávaný úder, který by měl nejen způsobit nepříteli maximální škody, ale také minimalizovat možnost jeho odpovědi, což by společně s nasazenými systémy PVO mělo zajistit přijatelnou míru ztrát, a tedy i vítězství v jaderné válce.

Nic lepšího zatím nikdo nevymyslel. Proto i svou strategii konfrontace s Ruskem USA budují na základě toho, že konvenční válka se zjevně slabším protivníkem, ať už ho podporuje kdokoli, nepřináší pro Rusko dostatečnou míru nebezpečí, aby riskovalo výměnu strategických jaderných úderů. Proto je třeba jen dosáhnout toho, aby zahájená válka proti Rusku na Ukrajině nemohla s porážkou Ukrajiny vyhasnout. K tomu jsou potřebné nové státy jako oběti.

Když se Washington střetl s tím, že nikdo z Východoevropanů nechce opakovat ukrajinskou cestu bez pevných záruk, že USA budou válčit na jejich straně, a nejen pomáhat zbraněmi a dobrou radou, snaží se rozpoutat válku za pomoci poslušnějších postsovětských režimů. Každý týden se zvyšuje konfliktní potenciál v Moldávii, kterou se snaží uvrhnout do občanské války s Gagauzií a Podněstřím, v naději, že Rumunsko zasáhne a začne válka plnohodnotného člena NATO a EU s Ruskem (které podpoří své), což umožní USA postupně vtáhnout do konfliktu v té či oné míře několik dalších evropských států a přimět ostatní členy NATO, aby mnohem aktivněji pomáhali válčícím zbraněmi a penězi.

Rumunsko má ale dobrou tradici, a sice nikdy nenaplní naděje, které na něj kladou spojenci. Do války nepřichází tehdy, a často ani tam, kdy a kde ho čekají. V zásadě raději vyčkává, aby se připojilo k vítězi. Bukurešť nebude nadšená z vyhlídky, že znovu uvidí ruské město Kišiněv, ale to neznamená, že by se hned vrhla do boje o Moldávii. Na rozdíl od mnohých jsou Rumuni schopni střízlivě posoudit situaci, proto také Rumunsko stále existuje. Nakonec je možné se pokusit o odškodnění na západní Ukrajině.

Poláci by také nechtěli skončit jeden na jednoho s Ruskem. Ale od druhé světové války všichni vědí, že polská nafoukanost má tendenci těžit z polského pragmatismu. To znamená, že Poláci se mohou dostat do situace, kdy si stejně jako v roce 1939 uvědomí, že jednájí v rozporu se svými zájmy a dlouhodobými cíli své zahraniční politiky, přesto se vrhnou do víru války po hlavě.

Pokud by dráždidlem pro Rumuny měli být Moldavané, pak pro Poláky to jsou Pobaltané. Polsko velmi těžce prožívá výhled, že brzy uvidí místo polsko-ukrajinské hranice polsko-ruskou. Má však naději na částečnou kompenzaci na úkor Haliče a také na pokračování konsolidovaného tlaku Západu na Rusko. Pokud by se objevila hrozba obnovení západní hranice SSSR, od Pobaltí po Černé moře, Rumunsko by se obezřetně zapsalo mezi přátele Ruska a Polsko by s pravděpodobností 99 % bojovalo proti Rusku.

Američané proto nyní aktivně povzbuzují pobaltské státy k jakékoli agresivní akci vedoucí k přímému střetu jejich armád s Ruskem. Poslední prohlášení o záměru vyslat pobaltské armády (necelých čtyřicet tisíc dohromady, v případě mobilizace lze nasadit co do počtu sto tisíc nebo do sta padesáti

tisíc, spolu s paramilitaristickými formacemi) zazněla ze tří limitrofních hlavních měst unisono. Co je ale důležité, zvláště militantním prohlášením se vyznamenali Estonci, kteří se dříve snažili nebýt v této věci příliš aktivní: jsou nejbližší Rusku, mají nejlepší ekonomiku a životní úroveň (je co ztratit) mezi Pobaltě, na rozdíl od Litevců a Lotyšů, kteří byli nějakou dobu v Rzeczpospolite spolu s Ukrajinou (Litevci ji dokonce kdysi, do 16.století, ovládali), Estonci s Ukrajinou historicky nic nespojuje. Jsou to příbuzní Finů.

Nicméně právě z Estonska zaznělo, že Rusko se může dostat “na naši hranici s Polskem a s Ukrajinou”. Podívejte se na mapu, Estonsko nejen s Ukrajinou, ale ani s Běloruskem nemá hranice. To znamená, že příchod Ruska na polsko-ukrajinskou hranici Estonsko považuje za ohrožení vlastních hranic a hodlá tomu zabránit vojenskou silou. Ostatní Pobaltě také.

Bez ohledu na to, jaký kontingent Pobaltě vyšlou na Ukrajinu, budou to vojska NATO. Jakmile začnou mít ztráty, Pobaltě spustí vriskot o potřebě je chránit (přikrýt) silami bloku. USA je tajně podpoří a do Polska a Pobaltě vyšlou nové divize a brigády NATO, kromě již nasazených. To vše by mělo mít blahodárný vliv na Polsko, které v žádném případě nemůže opustit Pobaltě a nechat je svému vlastnímu osudu. Když vidí, jak kolektivní Západ provádí prioritní nasazování na obranu pobaltských států, měli by Poláci překypovat hrdostí a odvahou, a přece jen se rozhodnout pro válku s Ruskem na Ukrajině pro zachování alespoň částečného ukrajinského nárazníku.

A pokud se nerozhodnou hned, mohou USA podnítit Pobaltě k novým “hrdinským činům”. Zánik pobaltských států Američany nezajímá. To pro Poláky je obrana Pobaltě zásadní, protože se vidí jako další “oběť”; pokud se Evropa nezvedne na obranu Pobaltě, pak se nezvedne ani na obranu Polska. Je to standardní úvaha, společný prostor pro východoevropské politické analýzy.

Američané se snaží vyměnit Pobaltě za evropskou válku proti Rusku (samozřejmě bez použití jaderných zbraní). A šancí tu mají mnohem víc než v Moldávii, protože Pobaltě sami chtějí. Nikoli národy, nýbrž elity. Ani Ukrajinci vlastně nechtěli válčit (i Zelenský byl do léta 2019 proti válce), a válčí (Zelenský dokonce nechce přestat, stále by bojoval, tak se mu to zalíbilo).

Nelze zvítězit bez obsazování nepřátelského území, ale obsazením pobaltských území obsadíme území NATO a EU, což Američanům umožní vytvořit “celoevropskou jednotu” ohledně potřeby “bezvýhradného a bezpodmínečného” osvobození území členů EU. Bude to záminka pro konfrontaci a plíživou válku na dlouhou dobu.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Vladimíra Grulichová/ nová Republika

[ZDROJ](#)